

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Pr-2004/2022-27

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu po sucu toga suda Domagoju Franji Frntiću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Ivora Koretića iz Vrbovca, Ulica 7. Svibnja 5, OIB: 77105923529, zastupanog po punomoćniku Željku Petrišiću, odvjetniku iz Zagreba, Klanjčić 8a, protiv tuženika TENISKI KLUB "VRBOVEC", Vrbovec, Celine 8A, OIB: 74555104681, zastupanog po punomoćniku Filipu Ivanu Čavaru, odvjetniku iz Vrbovca, Trg Petra Zrinskog 15, radi utvrđenja, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 7. svibnja 2026. u prisutnosti tužitelja osobno, uz zamjenicu punomoćnika Mateju Petrišić Geltzenlichter, odvjetnicu, te punomoćnika tuženika Filipa Ivana Čavara, odvjetnika, dana 12. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I/ Utvrđuje se da je nezakonita i nedopuštena tuženikova Odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu broj: 4/2022 od 25. kolovoza 2022., te da ne proizvodi nikakve pravne učinke.

II/ Nalaže se tuženiku da tužitelja vrati na rad i omogući mu obavljanje poslova ugovorenih Ugovorom o radu od dana 1. svibnja 2020. pod nazivom "Domar", u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

III/ Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.625,00 eur, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN, 35/05 i dr.), po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu je za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, tekućim od 12. lipnja 2026. do isplate, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi i tijekom postupka navodio da je zaposlenik tuženika temeljem Ugovora o radu na određeno vrijeme sklopljenog 1. svibnja 2020. za obavljanje poslova domara. Tužitelj je ugovor o radu sklopio na vrijeme od godine dana, no budući da je nakon isteka vremena na koje je ugovor sklopljen nastavio raditi kod tuženika, smatra se da je ugovor o radu sklopljen na neodređeno vrijeme sukladno odredbi čl. 12. st. 7. Zakona o radu (NN 93/14 i dr.). Dana 29. kolovoza 2022. tužitelj je putem pošte zaprimio izvanredni otkaz ugovora o radu broj: 4/2022. Protiv zaprimljenog otkaza, tužitelj je dana 12. rujna 2022. izjavio Zahtjev za zaštitu prava, a na koji tuženik nikada nije odgovorio. Obzirom na prednje, sukladno odredbi čl. 133. st. 2. Zakona o radu tužitelj je primoran zahtijevati zaštitu svojih prava pred nadležnim sudom. Izvanredni otkaz ugovora o radu nije pravovremen. Sukladno odredbi čl. 116. st. 2. Zakona o radu, ugovor o radu može se izvanredno otkazati samo u roku od 15 dana od dana saznanja za činjenicu na kojoj se izvanredni otkaz temelji. U Odluci o otkazu, tuženik navodi kako je tužitelj počinio osobito tešku povredu obveze iz radnog odnosa, koja se sastoji u tome što dana 1. kolovoza 2022. radnik nije došao na posao, a o izostanku s posla imenovani radnik nije obavijestio poslodavca niti je opravdao izostanak s rada privremenom nesposobnošću za rad putem potvrde nadležnog liječnika. Sam otkaz dan je 25. kolovoza 2022., tužitelj ga je zaprimio 29. kolovoza 2022., pa obzirom da se tužitelja tereti da 1. kolovoza 2022. nije došao na posao niti izostanak opravdao, razvidno je da je tuženik imao saznanja o izostanku tužitelja s posla već taj dan, te je stoga strogi zakonski rok od 15 dana u kojemu je tuženik mogao otkazati ugovor o radu izvanrednim otkazom protekao. Pored navedenog, izvanredni otkaz je i nezakonit jer osobito teška povreda obveze iz radnog odnosa, a na kojoj tuženik temelji Odluku o otkazu, ne postoji. Tužitelj je do 29. srpnja 2022. bio na bolovanju, a od 1. kolovoza 2022. pa sve do 28. kolovoza 2022. se temeljem Odluke tuženika od 28. siječnja 2022. nalazio na godišnjem odmoru. Prema tome, tužitelj nipošto nije neopravdano izostao s posla, već je koristio godišnji odmor utvrđen od strane samog tuženika. Da se tužitelj zaista nalazio na godišnjem odmoru, pored same odluke tuženika, također mogu potvrditi i brojni svjedoci koje tužitelj predložio saslušati u daljnjem tijeku ovog postupka. Iz prednjega je razvidno kako je odsutnost tužitelja s posla opravdana, pa su stoga i navodi tuženika u Odluci o otkazu, a koji se tiču remećenja poslovnih procesa potpuno neopravdani budući da je korištenje godišnjeg odmora pravo svakog radnika, koje je u konkretnom slučaju pravovremeno utvrđeno od strane tuženika, te isto ni na koji način ne može tužitelja, a kako to navodi tuženik, "diskvalificirati" za daljnji rad. Tužitelj osobito napominje kako tuženik u Odluci o otkazu nije naveo niti obrazložio koje i kakve je to poslovne procese tužitelj poremetio, te je u tom dijelu Odluka o otkazu ostala u potpunosti neobrazložena. Slijedom svega navedenoga, Odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu prvenstveno nije pravovremena, a pored toga je i nezakonita i nedopuštena budući da se tužitelj u vremenskom periodu koji mu se stavlja na teret nalazio na godišnjem odmoru te nije neopravdano izostao s posla, a time ujedno niti nije remetio bilo kakve poslovne procese tuženika. U tom smislu predlagalo se usvajanje tužbenog zahtjeva tj. utvrđenje nedopuštenosti otkaza, uz nalog za vraćanje na rad, sve uz naknadu parničnih troškova.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu i tijekom postupka navodio da prije svega ističe prigovor nepravodobnosti tužbe. Tuženik poriče da je tužitelj bio u radnom odnosu kod

tuženika temeljem priloženog ugovora o radu kao i da bi priloženi ugovor o radu „prerastao“ u ugovor na neodređeno. Tuženik je od mjeseca veljače 2018. pa do 25. svibnja 2022. bio predsjednik Udruge Teniski klub Vrbovec, ovdje tuženika, te zastupao udrugu kao osoba ovlaštena za zastupanje tuženika. Kao takav tužitelj je u cijelosti bio upoznat sa poslovanjem tuženika, raspolagao je svom poslovnim dokumentacijom, pečatom udruge, ključevima, bankovnim karticama, bankovnim i certifikatima i ovlaštenjima za plaćanja u ime i za račun tuženika kao i dr. materijalnom, financijskom i poslovnom dokumentacijom i imovinom tuženika. Dapače isti je bio jedina osoba koja je u tom razdoblju bila upućena u rad tuženika kao udruge u odnosu na druge članove i druga statutarna tijela tuženika. Kao predsjednik i osoba ovlaštena za zastupanje tuženika tužitelj je odgovarao za zakonitost rada udruge te je bio upoznat, odnosno morao biti upoznat, sa svim normativnim aktima koji uređuju djelovanje i poslovanje tuženika, a ponajprije sa Statutom tuženika. Posljedično navedenom, tužitelju nije mogla biti nepoznata odnosno ostati nepoznata odredba Statuta tuženika, konkretno čl. 62. st. 4. koja propisuje: „Poslove koji se osiguravaju ugovorom o radu, ugovorom o djelu ili autorskim ugovorom ugovara Upravni odbor.“. Tuženik navodi da Ugovor priložen uz tužbu nije ugovorio Upravni odbor već ga je ugovorio tužitelj i to sam sa sobom, a sve protivno citiranoj odredbi Statuta. Dapače, članovi Upravnog odbora tuženika u mandatu 2018.-2022. nisu znali za taj ugovor te nisu bili upoznati sa činjenicom da je tužitelj dana 30. svibnja 2020. potpisao sam sa sobom ugovor o radu na određeno vrijeme, odnosno da bi tužitelj uopće bio u „radno-pravnom“ statusu kod tuženika. Isto je tek „izašlo na vidjelo“ mnogo kasnije a kako se to dalje u nastavku ovog odgovora obrazlaže. Pritom, ovdje se posebno ističe da predmetni ugovor nitko (osim tužitelja) uopće nije vidio sve do dana primitka ovosudne tužbe.

3. Tužitelj, kao predsjednik tuženika u mandatu 2018.-2022. uopće nije sazivao sjednice koje je sukladno Zakonu i Statutu bio dužan sazivati, nije podnosio potrebna i Zakonom propisana izvješća kao što nije obavještavao niti upoznao članove tuženika i ostala tijela tuženika (Skupštinu, Upravni odbor, Nadzorni odbor..) o svim bitnim područjima djelovanja tuženika. Također tužitelj nije članovima i tijelima tuženika podnosio plan i program rada, nije obavještavao niti podnosio izvještaje o materijalnom i financijskom poslovanju i radu tuženika kao niti o izvršenju plana i programa rada kao niti o izvršenju financijskog plana. Također iste nije obavještavao o obvezama tuženika koje je osobno prouzročio kao što ih nije niti obavijestio o učinjenim isplatama novčanih sredstava sa računa tuženika koje je osobno podizao sa bankomata i zadržao za sebe (te do današnjeg dana nije vratio neosnovano podignute iznose). Dapače, isti u svojem mandatu nije uopće sazivao sjednice Skupštine tuženika te podnosio prijedloge godišnjih financijskih izvještaja a što mu je bila Zakonom propisana dužnost. Kako je 2020. u mjesecu ožujku u Republici Hrvatskoj proglašena globalna pandemija Covid-19 donesena je zabrana održavanja svih sportskih aktivnosti (na otvorenom i zatvorenom) te su nastali razlozi koji su utjecali na faktični prestanak i obustavu svih aktivnosti i potreba tuženika kao sportske udruge. Posljedično tome, u periodu zabrane sportskih aktivnosti, tuženik nije imao apsolutno nikakvu potrebu za „poslovanjem“ tj. obavljanjem bilo kakvih aktivnosti već su sve aktivnosti, djelovanja i rad tuženika obustavljeni. Slijedom navedenog tuženik nije imao nikakvu potrebu za sklapanjem ugovora o radu na određeno vrijeme sa tužiteljem za obavljanje poslova „domara“ na što se poziva tužitelj. Po proteku izvanrednih okolnosti uzrokovanih pandemijom Covid-19, tijekom 2020. i 2021. te očekivanoj nadolazećoj izbornoj skupštini članovi tijela tuženika (ponajprije članovi nadzornog odbora) su u više navrata, neposredno,

osobno, kako usmeno tako i pisanim putem od tužitelja tražili podnošenje zakonom propisanih izvještaja, sazivanje Skupštine u statutarnim rokovima (i to sazivanje redovne izborne skupštine koja se zbog isteka mandata kao i zbog obveze podnošenja financijskih izvještaja u Zakonom propisanom roku, trebala održati u mjesecu veljači 2022. godine) kao i tražili poslovnu dokumentaciju, odgovore i sve potrebne informacije o radu i poslovanju tuženika, a na što se tužitelj kao tadašnji predsjednik tuženika, u potpunosti ogлуšio, ignorirao upite i zahtjeve ostalih tijela tuženika, izbjegavao dati zatražene odgovore i informacije te odbijao sazvati izbornu skupštinu koju je sukladno Statutu bio dužan sazvati zbog činjenice isteka svojeg četverogodišnjeg mandata. Posljedično takvom ponašanju tužitelja članovi Skupštine tuženika su u, za takav slučaj Statutom propisanoj proceduri, sazvali izbornu Skupštinu tuženika koja je održana 25. svibnja 2022. i na kojoj je kao novi predsjednik tuženika na mandat od četiri godine izabran novi predsjednik tuženika, g. Dražen Rovišćanec. Sukladno Zakonu i ovlasti za zastupanje tuženika, novoizabrani predsjednik je tek po primitku Rješenja Upravnog odjela za kulturu, sport, tehničku kulturu i civilno društvo Ispostava Vrbovec, Klasa: UP/I-230-02/22-02/38 Urbroj: 238-23/02/2-22-2 od 1. lipnja 2022. mogao „erga omnes“ odnosno prema drugim tijelima i institucijama nastupiti kao osoba ovlaštena za zastupanje udruge (ovdje tuženika) te dobiti potrebne informacije i dokumentaciju.

4. Nastavno izboru novog predsjednika kako je to opisano u prethodnoj točki, tužitelj se, kao dotadašnji predsjednik tuženika, u cijelosti i u više navrata uporno i ustrajno ogлуšio na višekratne pozive na primopredaju dokumentacije kojom kao dotadašnji predsjednik tuženika raspolaže i koja dokumentacija se prema saznanjima članova i tijela tuženika i „dan danas“ nalazi u njegovom posjedu. Isto tako tužitelj je na višekratne pozive odbio predati ključeve klupskih prostorija, pečate tuženika kojima raspolaže (pečati pod rednim brojem 1 i 2) i kojima tužitelj prema saznanjima tuženika „dan danas“ raspolaže. Posljedično tome, nakon izbora, novoizabrani predsjednik i ostala tijela tuženika bila su primorana izraditi pečat tuženika pod rednim brojem 3. U mjesecu svibnju, lipnju, srpnju i kolovozu 2022. tužitelj nije tuženiku dostavio niti jedan dokument, ključeve, kartice, pečat niti išta drugo čime bi izvršio svoju dužnost primopredaje dokumentacije već je isto zadržao za sebe. U više navrata je otkazivao dogovoreni termin primopredaje, odbijao preuzeti poštu (pismena) kojom ga tuženik traži da izvrši svoju dužnost, a isto nije učinio niti do današnjeg dana. Tuženik uopće nije imao saznanja o odlukama, ugovoru o radu i dr. poslovnoj dokumentaciji tuženika kojom je tužitelj raspolagao (odnosno raspolaže i danas) budući je tužitelj sve navedeno zadržao za sebe. U svjetlu prethodnih navoda tuženik ima ozbiljne sumnje da je priložena „odluka o godišnjem odmoru“ „nastala“ odnosno sastavljena „tek naknadno“ i to isključivo za potrebe ovog postupka, a nakon što je tužitelj zaprimio Odluku tuženika o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 25. kolovoza 2022. i to isključivo sa nezakonitim ciljem i nezakonitom svrhom ostvarenja probitaka u ovom sporu. Tek po nastupu činjenice promjene predsjednika, odnosno osobe ovlaštene za zastupanje, tuženik se mogao kod knjigovodstvenog servisa, banaka, nadležne ispostave Zavoda za mirovinsko osiguranje informirati odnosno dobiti službene odgovore kao i traženu dokumentaciju kojom navedene institucije raspolažu a koje su bile temelj za daljnje tužnikovo postupanje. Pa je tako utvrđeno da je tužitelj osnovnom danih „pozajmica“ (isplate sa računa tuženika u korist tužitelja za vrijeme njegovog mandata) dužan tuženiku iznos od cca 220.000,00 kn, a za koje pozajmice nitko od drugih članova i tijela tuženika nije bio upućen niti je iste odobrio, da knjigovodstveni servis tuženika (tuženik nema zaposlenog knjigovodstvenog referenta već knjigovodstvo vodi „vanjski“ knjigovodstveni servis) ne raspolaže, tj. da tužitelj kao

tada odgovorna osoba za zastupanje tuženika nikada nije dostavio knjigovodstvenom servisu svu potrebnu dokumentaciju potrebnu za uredno i pravovremeno knjiženje poslovnih događaja i financijskih izvještaja, da tuženik u svojim prostorijama, a isto tako niti knjigovodstveni servis, ne raspolažu ugovorom o radu na koji se tužitelj poziva tj. da isti dokument nitko od drugih službenih tijela i ovlaštenih osoba tuženika nikada nije vidio. Nadalje, prema informacijama koje je u nadležnoj ispostavi dobio tuženik, tužitelj je bio prijavljen pri Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje po osnovi „Ugovora o radu“ za obavljanje poslova „domara-kućnog majstora“ od 1. svibnja 2020., a koji ugovor o radu tuženik nema u svom posjedu. Dapače, taj ugovor sva druga tijela tuženika i članovi tuženika (osim tužitelja kao prethodnog predsjednika tuženika) sve do podnošenja ove tužbe nisu nikada vidjeli te se isti ne nalazi u prostorijama tuženika kao niti u poslovnoj dokumentaciji tuženika. Zbog svih prethodno navedenih razloga tuženik, njegova tijela i članovi su protiv tužitelja podnijeli kaznenu prijavu nadležnom državnom odvjetništvu, a isto tako kaznenu prijavu protiv tuženika podnijela je i sportska organizacija više razine (županijski savez) u čijem sastavu se nalazi tuženik a zbog mogućeg počinjenja kaznenog djela od strane tužitelja i prema županijskom savezu budući je isti i tamo obnašao određene dužnosti kao službena osoba, a utvrđene su brojne nepravilnosti u poslovanju koje predstavljaju osnove sumnje na počinjenje kaznenih djela. Sporno je da bi tužitelj obavljao navedene poslove „domara“ za tuženika već se pretpostavlja da je ugovor koji je priložen uz tužbu sklopljen „fiktivno“ i to upravo u vrijeme nastupa globalne pandemije Covid-19 radi tada neosnovane potrebe za korištenjem „poticaja za očuvanje radnih mjesta“ a o čemu je isključivo i „sam za sebe“ donio odluku tužitelj.

5. Iz svih prethodno opisanih razloga, ugovor na određeno vrijeme od 1. svibnja 2020. koji je priložen uz tužbu je nezakonit, kako smatra tuženik, te sklopljen protivno odredbama statuta tuženika, „ugovoren“ i potpisan „sam sa sobom“ iz pogrešnih, nemoralnih i nezakonitih pobuda pa slijedom toga i ništetan. Temeljem ništetnog Ugovora o radu kao pravnog osnova radno-pravnog statusa nisu za tužitelja mogla proizaći niti prava iz radnog odnosa, a nikako ne prava na način da bi se moglo smatrati da je taj ugovor „prerastao“ u ugovor na neodređeno vrijeme. Tužitelj kod tuženika nikada nije obavljao poslove domara kako je to tužitelj neistinito naveo u priloženoj ispravi nazvanoj „ugovor o radu“ kojeg je sklopio sam sa sobom i o kojem ugovoru nikoga nije obavijestio. Navodno ugovorene poslove u punom radnom vremenu osnovom „takvog Ugovora“ tužitelj nije obavljao kako niti u vrijeme od 1. svibnja 2020. do 30. travnja 2021. a tako niti nakon toga. Budući da je Ugovor o radu na određeno vrijeme od 1. svibnja 2020. ništetan, on nije mogao konvalidirati nakon proteka roka na koji „sklopljen“ u Ugovor o radu na neodređeno vrijeme. Slijedom navedenog netočna je tvrdnja tužitelja da je nakon isteka roka iz opisanog Ugovora nastavio raditi kod tuženika čime je među strankama sklopljen Ugovor o radu na neodređeno vrijeme. Zakon o radu u čl.14. st. 1. propisuje obavezan oblik ugovora o radu, tj. da se ugovor o radu sklapa u pisanom obliku, odnosno u slučaju propusta stranaka da sklope ugovor o radu u pisanom obliku, poslodavac je dužan radniku prije početka rada izdati pisanu potvrdu o sklopljenom ugovoru. Tužitelj nije dostavio Ugovor o radu na neodređeno vrijeme koje bi sklopile ove stranke, a tuženik ga ne posjeduje u svojoj poslovnoj dokumentaciji. Tuženik u svojoj poslovnoj dokumentaciji ne posjeduje niti jedan od ugovora budući je tužitelj prilikom svojeg razrješenja odbio izvršiti primopredaju dokumentacije te nikada nije vratio tuženiku dokumente kojima raspolaže kao niti poslovne žigove rednog broja 1 i rednog broja 2. Čak da je Ugovor o radu na određeno vrijeme od 1. svibnja 2020. zakonit, isti bi, budući je decidirano naveden rok, prema

sudskoj praksi, prestao istekom roka na koji je sklopljen, ex lege. Također u tom slučaju poslodavac ne treba donositi odluku o prestanku radnog odnosa, a ne postoji niti obaveza poslodavca na upućivanje obavijesti o prestanku radnog odnosa. Nadalje, radni odnos na određeno vrijeme ne prerasta u radni odnos na neodređeno vrijeme, automatski, protekom roka na koji je sklopljen ugovor o radu na određeno vrijeme i nastavkom rada radnika, upravo iz navedenog razloga da ugovor o radu prestaje istekom roka na koji je sklopljen, ex lege. Tužitelj se nije obratio tuženiku sa zahtjevom za utvrđenje radnog odnosa na neodređeno vrijeme, niti je pokrenuo parnični postupak za zaštitu prava sukladno čl. 133. ZOR-a, što je bio dužan učiniti prilikom proteka roka iz ugovora i o čemu postoji obimna sudska praksa (Odluka ŽS Varaždin, br. GŽ-1732/04 od 27.10.2004.g., Odluka VSRH br: Rev-589/03 od 16.12.2002.g., Odluka ŽS Zagreb br. GŽ-6327/00 od 17.09.2002.g. Odluka VSRH br.2538/99 od 10.10.2000.g., Odluka ŽS Varaždin br. GŽ-1732/04 od 27.10.2004.g.). Tim više što je na dan prestanka ugovora na koji se tužitelj poziva i prilaže u tužbi, dan 30. travnja 2021. tužitelj i dalje bio predsjednik kluba tuženika te da je tada postojala prava volja ugovornih strana za sklapanjem ili zasnivanjem ugovora o radu (bilo na određeno bilo na neodređeno) isti bi ga i sklopili. Prethodno navedeno tužitelju nikako nije moglo ostati nepoznato. Nota bene, tužitelj je još za vrijeme trajanja „ugovora o radu na određeno na koji se ovdje poziva“ faktično izmijenio sve bitne elemente te sebi počeo isplaćivati plaću za radno mjesto predsjednika tuženika u većem bruto iznosu (kako se to dalje u tekstu obrazlaže). Dakle, tužitelj nije sam prema sebi nije niti ispoštovao niti taj „ugovor o radu“ na koji se ovim putem neosnovano poziva. Da je prava volja ugovornih strana bila sklapanje i zasnivanje radnog odnosa između tužitelja i tuženika za radno mjesto domara na određeno (od 1. svibnja 2020. do 30. travnja 2021.) te nastavak rada tužitelja na navedenim poslovima tada je tužitelj, koristeći „vlastitu logiku da mu nije potrebna odluka odnosno ugovor sa Upravnim odborom“ trebao „sam sa sobom sklopiti novi ugovor na određeno ili neodređeno“ te isto tako taj ugovor i ispoštovati, a što je propustio učiniti. Isto tako po proteku roka predmetnog „ugovora“ tužitelj je već u mjesecu svibnju 2021. trebao ustati prema tuženiku kao poslodavcu zahtjevom za zaštitu prava prema čl.133. Zakona o radu, a što je također propustio učiniti. Zbog svih naprijed navedenih razloga, tužbu tužitelja valja odbaciti i to iz razloga što se tužitelj poziva na nepostojeći ugovor o radu te iz razloga što je njegov zahtjev za zaštitu prava kao i ova tužba, nepravovremena (pritom se ovdje ne misli na prigovor nepravovremenosti istaknut u uvodu odgovora već na nepravovremenost u odnosu na zahtjev za utvrđenje radnog odnosa koji je bilo potrebno pokrenuti tijekom 2021.).

6. Nadalje, kako iznosi tuženik, čak i kada bi se i propust u pogledu osobe odnosno tijela koje je po statutu ovlašteno ugovoriti ugovor o radu (a to je isključivo upravni odbor tuženika) ipak protumačilo in favorem radnika (što tužitelj svakako nije) u prilog tvrdnji da nije postojala prava volja ugovornih strana za sklapanjem „novog“ ugovora o radu za radno mjesto domara, ili „drugog“ ugovora o radu za radno mjesto domara ili „produženjem“ postojećeg ugovora o radu ili „konvalidacijom“ postojećeg ugovora o radu za radno mjesto domara, govori i činjenica da si je tužitelj, u vrijeme kada je bio predsjednik tuženika u mandatu, a nakon 30. travnja 2021. isplaćivao tj. knjigovodstvenom servisu naložio knjiženje, obračun, i isplatu plaće i doprinosa na bruto iznos od 5.000,00 kn i za „radno mjesto“ „predsjednik“ (i to ponovno bez ikakve suglasnosti i/ili odluke i/ili saznanja upravnog odbora tuženika). Čim više, tužitelj je navedeni bruto iznos od 5.000,00 kn za „radno mjesto predsjednik“ ugovorio sam za sebe tj. počeo isplaćivati već sa 12. mjesecom 2020. (dakle, još za vrijeme "trajanja navodnog ugovora na određeno"). Nakon toga, (plaće za 12. mjesec 2020.) pa nadalje

u mandatu tužitelja više nije bilo knjiženja, obračuna niti isplate bruto plaće u iznosu od 4.062,51 kn za puno radno vrijeme za radno mjesto „domar“ a za „radnika“ Ivora Koretića, ovdje tužitelja. Već je tuženik zastupan tada po tužitelju i po nalogu tužitelja knjižio, obračunavao i isplaćivao plaću i doprinose za radno mjesto „predsjednika“ Ivora Koretića i to u iznosu od 5.000,00 kn bruto, dakle sadržajno drugom (većem) iznosu od onog iz „ugovora o radu“ na koji se poziva tužitelj. Slijedom navedenog evidentno je da tužitelj u ovoj pravnoj stvari i odnosu spram tuženika nije i ne može biti „običan“ radnik, „domar“, već osoba koja je vodila poslove tuženika i koja je bila dužna djelovati sa povećanom pažnjom, da je tužitelj ugovor o radu sklopio mimo statuta, „fiktivno“ i iz pogrešnih pobuda, a da ugovoreni rad nikada nije niti obavljao, a posebice nije obavljao poslove domara u punom radnom, da je tužitelj još za trajanja tog „ugovora“ bez valjanog dokumenta i mimo statutom propisane procedure promijenio opis radnog mjesta, bruto plaću i druge bitne elemente te nastavio neosnovano i nezakonito ostvarivati pravo na „plaću“ za radno mjesto „predsjednik“ a čime je de facto prestao ostvarivati prethodnu „nezakonitu i neosnovanu“ „plaću“ kao „domar“. Opisano postupanje i priložena materijalna dokumentacija jasno i nedvojbeno ukazuju da je ugovor priložen uz tužbu „ništetan, „nezakonit“ i „fiktivan“ posljedično čemu je potrebno tužbu odbaciti. Prije svega ističe se da se tuženik, zbog krivnje tužitelja, imao prilike upoznati se sa sadržajem poslovne dokumentacije tek u razumno vrijeme nakon što je došlo do promjene osobe ovlaštene za zastupanje tuženika te kada je novoizabranom predsjedniku omogućen uvid u dio poslovne dokumentacije (i to ne cijele dokumentacije budući je tužitelj istu zadržao za sebe). Tužitelj nikada nije dostavio tuženiku „svoj ugovor o radu“ na koji se poziva kao i „odluku o godišnjem odmoru na koju se poziva“. Činjenica jest da je tužitelj odmah nakon smjene i izbora novog predsjednika otvorio bolovanje koje je trajalo kroz mjesec lipanj i srpanj 2022. te da doznake, liječničke potvrde o privremenoj nesposobnosti za rad tužitelj nikada nije dostavio izravno tuženiku (već tek zaobilazno iste je naknadno izvan svih razumnih rokova dostavio u knjigovodstveni servis). Također, tuženiku i njegovim tijelima nikada nije dostavio niti „odluku o korištenju godišnjeg odmora“ koju je „sam sebi sastavio i predao“ bez da je o sadržaju tog „dokumenta“ ikoga upoznao. Tužitelj je po zatvaranju bolovanja kroz mjesec kolovoz izbjegavao tuženika, nije se odazivao na pozive, nije pristupio u prostorije tuženika te tuženiku nije dostavio odluku o godišnjem odmoru na koju se sada poziva budući ista niti nije postojala. Simptomatično je da tužitelj niti u svojem zahtjevu za zaštitu prava ne dostavlja odluku o godišnjem odmoru kao niti ugovor o radu na koji se poziva već to čini tek naknadno uz tužbu. Tužitelj, svojim odbijanjem bilo kakve dokumentacije i komunikacije kao i odbijanjem službene primopredaje poslovne dokumentacije osim što postupa nezakonito isti postupa i nesavjesno i maliciozno prema tuženiku. U konkretnom slučaju i datim okolnostima te na temelju raspoloživih saznanja, dokumentacije i informacija tuženik je pravovremeno i bez odgađanja donio odluku kojom je otkazao nezakonito zasnovan odnos te izvršio odjavu tužitelja. Tuženik je pravovremeno postupio čim su se stekli uvjeti za to. Tvrdnja tužitelja da bi tuženik „znao da tužitelj nije došao na posao već 1. kolovoza 2022.“ pa da bi „zbog toga njegov otkaz bio nepravovremen jer je donijet nakon proteka 15 dana nije ispravna niti na zakonu zasnovana. Niti jednim propisom kao niti sudskom praksom nije regulirano da se činjenica početka računanja subjektivnog roka za izvanredni otkaz ugovora o radu počinje računati „s prvim danom nedolaska na posao“ dakle, što bi u ovom slučaju prema tvrdnji tužitelja „navodno bio dan 1. kolovoza 2022.“. Uostalom nedolazak na posao prvi dan, tj. jedan dan, prema važećoj sudskoj praksi niti ne predstavlja razlog za izvanredni otkaz ugovora o radu već se traži „duži period“ neopravdanog izostanka sa rada (što je primjerice tri dana uzastopno). Dakle, početak

računanja subjektivnog roka niti ne može biti odmah prvi dan izostanka. Uostalom tuženik „ne stavlja na teret“ tužitelju „nedolazak na posao“ dana 1. kolovoza 2022.. Pored uvodno i prethodno sporne činjenice da uopće postoji odnosno ne postoji ugovor o radu između tužitelja i tuženika odnosno da takav ugovor nije nastao (kako i onaj prvi na određeno od 1. svibnja 2020., tako i bilo koji drugi „prešutni“ ugovor nakon toga) iz čega proizlazi da je karakter odluke tuženika prvenstveno deklaratorne naravi.

7. Tuženik, a za slučaj njenog konstitutivnog karaktera, dodatno ukazuje i na neosnovane tvrdnje tužitelja, a u odnosu na spomenutu i uz tužbu priloženu odluku o korištenju godišnjih odmora. Tuženik uopće ne raspolaže nikakvom poslovnom dokumentacijom (bilo u svojim prostorijama bilo u knjigovodstvu) iz koje je vidljivo korištenje godišnjih odmora i u godinama prije 2022., primjerice za 2021., 2020. i slično. Navedena odluka o korištenju godišnjeg odmora, ukoliko je ista uopće istinita i pravovaljana, predstavljala bi „presedan“ u poslovanju tuženika u vrijeme kada je predsjednik tuženika bio tužitelj. Nije točan navod tužitelja da je u razdoblju od 1. kolovoza do 28. kolovoza 2022. koristio godišnji odmor kojega je „utvrdio sam poslodavac“. Zahtjevu za zaštitu prava nije bila priložena nikakva odluka o korištenju godišnjeg odmora jer nikakva zakonita odluka o korištenju godišnjeg odmora ne postoji, a pogotovo ne odluka koju bi tuženik izradio „samo i za potrebe tužitelja kao radnika“. Postavlja se pitanje zašto tužitelj kada je već navodno donosio odluku o korištenju godišnjeg odmora istu nije donio i za radnicu tuženika, gospođu Snježanu Bedeković. Tužitelj kao predsjednik tuženika nije mogao sam sebi donijeti odluku o korištenju godišnjeg odmora već je o korištenju godišnjeg odmora tužitelja odluku eventualno mogao utvrditi Upravni odbor tuženika, a koja odluka nije donesena. Inkompatibilno je da o korištenju godišnjeg odmora samom sebi odlučuje predsjednik Kluba koji je ujedno i sam „radnik“. Uostalom navedeno proizlazi i iz odredbe čl. 62. Statuta („ugovor“ a samim time i sva druga prava iz radnog odnosa ugovara upravni odbor) ali i samog „ugovora“ kojeg prilaže tužitelj gdje se navodi „čl. VII. – Ostala prava i obveze Radnika i Poslodavca: „Prava i obveze prema odlukama Upravnog odbora. Radnik ne radi u dane službenih praznika i blagdana u RH“. Također, iz priloženih „bruto isplatnih lista plaća“ u godini 2020. i 2021. vidljivo je da tužitelj kao „predsjednik“ tuženika nikada nije koristio godišnji odmor. Upravo je smiješan navod da bi upravo tuženik kao poslodavac donio odluku o korištenju godišnjeg odmora „radniku“ tužitelju i to baš u razdoblju nakon što mu je „zatvoreno bolovanje“ tim više što je tužitelj u navedeno vrijeme opstruirao novu upravu i ponašao se kao da je i dalje predsjednik tuženika, a ne „običan radnik“ koji nije imao apsolutno nikakvu potrebu javiti se tuženiku kao „svojem poslodavcu“. Tuženik poriče da bi tužitelj koristio godišnji odmor u vremenu od 1. do 28. kolovoza 2022., kao opravdani razlog nedolaska na posao u terećenom razdoblju. Uvidom u priloženu odluku tuženik je utvrdio da je istu donio tužitelj sam sebi (možda retroaktivno, nakon primitka odluke o izvanrednom otkazu), te istu sam potpisao, protivno Statutu, čime se radi o nezakonitom i naknadno isfabriciranom dokumentu. Tuženik do primitka zahtjeva za zaštitu prava tužitelja nije imao saznanje o navedenoj odluci o korištenju godišnjeg odmora s datumom iz siječnja 2022., te ista ne postoji u njegovoj poslovnoj dokumentaciji, a tužitelj ju nije priložio ni uz Zahtjev, već se samo na nju pozvao. Slijedom navedenog, odluka tuženika kojom otkazuje predmetni ugovor je pravovremena, zakonita i dopuštena.

8. Sukladno tome tuženik predlaže da sud tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja prvenstveno odbaci, odnosno odbije kao neosnovan te naloži tužitelju naknaditi

tuženiku prouzročeni parnični trošak zajedno sa zateznom zakonskom kamatom tekućom od dana donošenja odluke pa do isplate.

9. Sud je u svrhu utvrđenja činjeničnog stanja tijekom postupka izvršio uvid u ugovor o radu na određeno vrijeme od 1. svibnja 2020. (str. 5-6 spisa), Odluku o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 25. kolovoza 2022. (str. 7-8, 196-197 spisa), Zahtjev za zaštitu prava radnika od 8. rujna 2022., uz presliku povratnice (str. 9-11 spisa), medicinsku dokumentaciju (str. 12-15, 115 spisa), Odluku o rasporedu korištenja godišnjih odmora za 2022. (str. 16 spisa), ispis iz sustava e-Predmet (str. 29-30 spisa), Status tuženika (str. 31-45 spisa), dopis tuženika od 18. srpnja 2022. i 3. lipnja 2022. (str. 46, 202 spisa), preslike e-mail poruka (str. 47-49, 146-166, 201, 236-238 spisa), Rješenje tuženika od 1. lipnja 2022. (str. 50-51 spisa), obračunske isprave (str. 52-75 spisa), ispis Viber poruka (str. 76-78 spisa), prijavu HZMO-a (str. 84 spisa), dopis tužitelja od 7. lipnja 2022., uz presliku potvrde o primitku (str. 85, 203-204 spisa), ispis iz e-Komunikacije od 12. listopada 2022. (str. 86-88 spisa), fotografije (str. 98-114, 122-128, 135-138 spisa), ponudbeni troškovnik Komunalac Vrbovec od 8. travnja 2022. (str. 129 spisa), Odluku tuženika od 25. kolovoza 2022. (str. 145 spisa), ugovore o radu na određeno vrijeme djelatnika tuženika (str. 169-190 spisa), sustav HP-a o praćenju pošiljaka (str. 214-215 spisa), presudu Općinskog suda u Velikoj Gorici od 12. prosinca 2017., poslovnog broja P Ob-157/2016 (str. 233-235 spisa), kaznenu prijavu od 25. kolovoza 2022. (str. 248-250 spisa) i Rješenje Županijskog državnog odvjetništva u Velikoj Gorici od 30. rujna 2025. (str. 251-257 spisa), kao što je saslušan i sam tužitelj te zakonski zastupnik tuženika Dražen Roviščanec, oboje na ročištu održanom 15. svibnja 2025. (str. 191-195 spisa) te svjedoci Mladen Bošnjak, Zdenko Đurašina, Snježana Bedeković, svi na ročištu održanom 9. veljače 2026. (str. 223-226 spisa), Dubravka Koretić, Moran Đurašina i Jurica Jakšić, svi na ročištu održanom 7. svibnja 2026. (str. 242-247 spisa).

10. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno primjenom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN, 53/91 i dr.) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

11. Iz dostavljene dokumentacije je vidljivo da je tuženik svojom Odlukom od 25. kolovoza 2022. otkazao ugovor o radu tužitelja sklopljenog 1. svibnja 2020., za radno mjesto domara – kućnog majstora, i koju Odluku o otkazu tužitelj pobija u ovom postupku. Uvidom u citiranu Odluku o otkazu utvrđeno je da je do otkazivanja tužitelju došlo uslijed nedolaska na posao nakon zaključenja bolovanja s danom 29. srpnja 2022. tj. od 1. kolovoza 2022. pa nadalje (do donošenja odluke o otkazu), kod čega je navedeno da tužitelj ni na koji način nije opravdao svoj izostanak. Kako je već rečeno, tužitelj smatra da su takve tvrdnje tuženika neosnovane tj. ukazivao je da je u naznačenom razdoblju bio odsutan uslijed korištenja godišnjeg odmora.

12. S obzirom na prethodno navedene suprotstavljene tvrdnje stranaka, tijekom postupka su izvođeni predloženi dokazi, tj. izvršen je uvid u priloženu dokumentaciju te su saslušane stranke u postupku kao i naprijed navedeni svjedoci, a u svrhu utvrđenja činjeničnog stanja.

13. Tako je tužitelj u svom iskazu iznosio da je bio predsjednik tuženika u razdoblju od 2010.-2022. na volonterskoj osnovi. Pritom je bio zaposlen u javnobilježničkom uredu u Vrbovcu. U rujnu 2018. počeo je raditi za tuženika kao

domar, što je inače uvijek bilo deficitarno u poslovanju tuženika, budući da su primanja mala. Navedeni posao je obavljao do kraja 2019. tj. do 31. prosinca 2019. te je ponovo imao ugovor od 1. svibnja 2020. pa do otkazivanja, s tim da je i u međuvremenu tj. u prvom dijelu 2020. nastavio obavljati predmetne poslove. Što se tiče razloga koje tuženik navodi a vezano za otkazivanje, tj. da bi se radilo o njegovom neopravdanom izostanku s posla, ističe da su takvi razlozi neosnovani jer je predmetne dane koristio godišnji odmor, sa svojom mlt. kćeri. Po isteku godišnjeg odmora došao je u Klub no nije nikoga zatekao, pojašnjava da je na posao došao u jutarnjim satima kako je uobičajeno tj. oko 8.00 sati, no nedugo nakon toga ga je nazvao od kuće otac i rekao da je stigla pošiljka, primitak koje je on potpisao, i iz kojeg pismena proizlazi da je dobio otkaz, na što je on napustio radno mjesto te otišao kući, nakon čega je potražio i pravnu pomoć. Pojašnjava nadalje da je otpočetak lipnja 2022., konkretno 3. lipnja 2022. pa do 29. srpnja 2022. bio na bolovanju, koje mu je zaključeno s tim danom, a kako se radilo o vikendu to je onda od idućeg prvog radnog dana tj. ponedjeljka bio na godišnjem odmoru. Uredno je dostavljao doznake poslodavcu vezano za boravak na bolovanju. Što se tiče saznanja poslodavca o korištenju godišnjeg odmora, ističe da je to spomenuo u razgovoru sa sadašnjim predsjednikom Roviščancem koji se održao početkom lipnja 2022. dok je bio na bolovanju, te kada je dakle u razgovoru spominjao da je na bolovanju a da će nakon tog koristiti godišnji odmor.

14. Također, postojala je i pisana Odluka o korištenju godišnjeg odmora koju je još tada kao predsjednik donio negdje u siječnju 2022., pri čemu pojašnjava da je dakle već tada znao termin korištenja godišnjeg odmora jer je isti bio vezan za njegove susrete s kćerkom, što je već spomenuo, dakle u predmetnoj odluci svakako pišu točni datumi njegovog godišnjeg odmora u kolovozu 2022.. Pritom ukazuje da mu je mandat predsjednika završio u veljači 2022. te ga je naslijedio spomenuti gospodin Roviščanec. Predmetna Odluka o godišnjem odmoru se po prirodi stvari nalazi u prostorijama Kluba, među drugom dokumentacijom. Nije bio običaj da se takve odluke posebno protokoliraju odnosno bilježe u urudžbeni zapisnik ili sl.. Što se tiče računovodstvenih poslova, koristili su vanjski servis no predmetna osoba je istovremeno bila i član Upravnog odbora. Redovito su dobivali pisane obračune plaća za svaki mjesec. Nadalje ističe da je on Odluku o godišnjem odmoru donio samostalno, bez zasjedanja Upravnog odbora, što je bio običaj kod tuženika kao što je bio i običaj da se o takvoj vrsti odluka posebno ne obavještava Upravni odbor te onda to nije učinjeno. Točno je da je kroz određeno razdoblje, npr. 2021., dobivao naknadu no isto se prvenstveno odnosilo na stručne poslove u klubu a ne za funkciju predsjednika, u naravi se zapravo radilo o razlici između plaće domara pa do iznosa od 5.000,00 kn. S tim u vezi ističe da je on jedini imao trenersku licencu od nacionalnog saveza, te je po potrebi vodio treninge i sl., i na što se onda odnosila spomenuta naknada, ukazuje da se za radno mjesto domara uvijek dobivala minimalna plaća, kako je propisano zakonom. Postojala je načelna odluka Upravnog odbora o satnici trenera te ju je samo primijenio na svoj slučaj, u kojem smislu onda nije bila potrebna neka zasebna odluka Upravnog odbora s tim u vezi, pri čemu ističe da su članovi Upravnog odbora neformalno bili upoznati o stanju stvari tj. da obavlja poslove domara te i trenerske poslove po potrebi. Službena primopredaja gdje bi bile prisutne obje strane prilikom okončanja njegovog mandata nije održana, nova Uprava je po preuzimanju mandata promijenila brave i sl., te smatra da su u cijelosti u posjedu svog inventara te dokumentacije kako je zatečeno u Klubu. Može potvrditi da je potpis na Odluci o godišnjem odmoru njegov kao i da ugovor o radu sadrži njegov potpis za obje ugovorne strane. Kolegica Snježana Bedeković je kod tuženika bila zaposlena na održavanju

zgrade, neovisno o sadržaju tj. nazivu radnog mjesta njezinog ugovora o radu koji možda i spominje radno mjesto domar, no prvenstveno je radila na šanku tj. pružala je članovima ugostiteljske usluge. Ne spori da je sa imenovanom on u ime Kluba sklopio ugovor. Nakon prestanka rada za tuženika nije se posebno zaposlio mada je tražio posao, na to su utjecale i njegove trajne zdravstvene tegobe reumatskog karaktera.

15. S druge strane, zakonski zastupnik tuženika Dražen Rovišćanec je iskazivao da je predsjednik tuženika od lipnja 2022., a nakon izvanredne skupštine održane Upravnog odbora iz svibnja 2022., s tim da njegov mandat i sada traje. Što se tiče otkazivanja tužitelju, i nadalje stoje iza predmetnog otkaza i navedenih razloga tj. da tužitelja nije bilo na poslu u naznačeno vrijeme, a nije ga bilo niti ranije kroz duže razdoblje. Pritom tuženik a niti on osobno nema nikakvih saznanja o Odluci o godišnjem odmoru koju spominje tužitelj, niti je npr. pronađena u arhivi tj. dokumentaciji u posjedu tuženika. Dapače, tuženik nije niti znao da bi ovdje tužitelj uspostavio radni odnos za mjesto domara, o tome su saznali tek nakon početka njegovog mandata. Ukratko navodi da je do promjene rukovodstva i došlo jer se kroz prethodno razdoblje, posebno 2021., uočilo da Klub ne posluje sukladno zakonu i svojoj svrsi te se tužitelj oglašio o pisane podneske i molbe, da bi nakon promjene rukovodstva bio zatečen i značajan dug i sl.. Član je predmetnog Kluba još od 2008., redovito je dolazio radi rekreativnog igranja tenisa, i vlastitim opažanjem nije uočio da bi tužitelj obavljao bilo kakve poslove npr. domara ili sl.. Nadalje pojašnjava da se tužitelj oglašio i na zahtjeve za primopredaju, npr. nikad im nisu vraćeni pečati Kluba br. 1. i br. 2. tako da su u svrhu nastavka djelovanja morali pokrenuti postupak izrade pečata br. 3. te istog proglasiti jedinim valjanim. Npr. negira da bi tužitelj blagovremeno dostavljao doznake za bolovanje, isto je dostavljeno tek u rujnu 2022. koliko se sjeća. Po prvi put su on osobno kao i Klub vidjeli Odluku o godišnjem odmoru te ugovor na koji se tužitelj poziva po primitku tužbe iz ovog postupka. Podatke koje su unijeli u Odluku o otkazu o vrsti radnog mjesta i datumu sklapanja ugovora pribavili su od nadležnih institucija tj. od HZMO-a, od kojeg su zaprimili podatak o prijavi tužitelja na konkretno radno mjesto, dok dakle uvid u ugovor nisu imali. Samu Odluku je u dogovoru sa tuženikom sastavila kolegica iz Kluba koja je pravne struke, nisu u toj fazi tražili pomoć odvjetnika ili sl..

16. Ponavlja da tužitelja dakle dulje nije bilo u Klubu, a da je do otkaza došlo u kolovozu 2022.. To iz razloga što je novo rukovodstvo odlučilo svako sporno pitanje i sve odluke na propisani način raspraviti na Upravnom odboru, što se onda odnosi i na pitanje otkazivanja tužitelju te je Upravni odbor većinski donio odluku o otkazivanju, a nakon provedene rasprave. Po preuzimanju funkcije oni su, kako je već rečeno, pokušavali utvrditi stanje poslovanja Kluba, a što je onda po prirodi stvari uključivalo i kontakt sa računovodstvenim servisom. Više ne može precizirati vremenski tijek, no obavijest o doznakama tužitelja su dobili tek naknadno i to posredno od servisa, dakle doznake nisu dostavljanje u sam Klub ili njemu kao predsjedniku osobno. Ponavlja da je tužitelj kontinuirano izbjegavao kontakt mada je bio u posjedu broja njegovog telefona te elektronske pošte. Ne spori da su se negdje u lipnju našli na kavi, tužitelj tada nije na izričit način govorio da bi bio na bolovanju ili planovima za godišnji odmor. Okolnim putem je spominjao da rješava medicinske probleme kao i financijske, vezano za porez ili sl.. Razgovor je zaključen sa načelnim dogovorom da se sretnu u Klubu na primopredaji sredinom lipnja, no tužitelj se nije pojavio na dogovoreni datum. Nakon toga su još nekoliko puta elektronskim putem kontaktirali, većinom se tražilo da dostavi dokumentaciju no odgovor je bio da tužitelj nema nikakvu dokumentaciju, niti je upućivao gdje bi ta dokumentacija bila dostupna, i što svakako nije bio zadovoljavajući

odgovor. Nema saznanja da li je za vrijeme koje se odnosi na mandat tužitelja, dakle zaključno sa 2021., bilo godišnjih izvješća koja je potrebno sačiniti, pretpostavlja da je bilo. Koliko se sjeća za 2021. su oni s pozicije novog rukovodstva morali sastaviti financijsko izvješće, što su i učinili. Do trenutka kada je postao predsjednik nije bio član tijela Kluba, npr. Upravnog ili Nadzornog odbora, tako da nema preciznijih saznanja o poslovanju Kluba za ranije razdoblje. Što se tiče navoda iz Odluke o otkazu da bi tužitelj svojim nepristupanjem na rad poremetio poslovne procese, ističe, a kako sam već i rekao, da je Odluku sastavljala po dogovoru jedna od njihovih kolegica te nije pobliže niti obratio pažnju na spomenutu formulaciju. Pritom pojašnjava da je ranije spomenuta kolegica Bedeković obavljala domarske poslove te je zapošljavanje dodatnog domara bilo nepotrebno financijsko opterećenje za Klub, osobito tijekom pandemije Covid-19. Tijekom vremena je poslovanje Kluba stabilizirano te sada uredno djeluje. Uslijed postupaka tužitelja bili su primorani podnijeti i kaznene prijave protiv tužitelja.

17. Ocjenjujući sve prethodno izneseno, za zaključiti je da tuženik, na kojem je teret dokazivanja, tijekom ovog postupka nije dokazao postojanje opravdanog razloga za otkazivanje, kako se to navodilo u Odluci o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 25. kolovoza 2022.. Naime, a kako je ranije već bilo istaknuto, do otkazivanja tužitelju je došlo uslijed, kako smatra tuženik, neopravdanog izostanka s radnog mjesta od 1. kolovoza 2022. pa do otkazivanja tj. 25. kolovoza 2022., u vezi čega se u pobijanog Odluci od 25. kolovoza 2022. iznosi da tužitelj kroz to razdoblje ni na koji način nije opravdao svoj izostanak, kod čega je tuženik iznosio i da nije evidentirano da bi se radilo o korištenju godišnjeg odmora ili plaćenog odnosno neplaćenog dopusta.

18. Međutim, tijekom postupka se tužitelj pozivao na Odluku o rasporedu korištenja godišnjeg odmora za 2022. od 28. siječnja 2022. (str. 16 spisa), i u kojoj je navedeno da će upravo tužitelj koristiti godišnji odmor u razdoblju od 1. do 28. kolovoza 2022., što je tužitelj potvrdio u svom iskazu kao i svjedok Dubravka Koretić, inače majka tužitelja, koja ima saznanja o privatnim okolnostima vezanim za tužitelja, uključivo i način te vrijeme korištenja godišnjeg odmora, i koji svjedok je potvrdio da je tužitelj predmetne 2022. koristio godišnji odmor tijekom mjeseca kolovoza što je povezano i sa zajedničkim boravkom s mlt. djetetom (koje inače živi nakon razvoda braka s majkom), što potvrđuje i priložena kopija presude o razvodu braka tužitelja (str. 233-235 spisa) u kojoj se zaista spominje tužiteljev kontakt s vlastitim mlt. djetetom tijekom kolovoza.

19. U tom smislu je onda valjalo prihvatiti tvrdnju tužitelja da je u razdoblju od 1. kolovoza 2022. pa nadalje koristio godišnji odmor, pri čemu na takvo utvrđenje ne utječu navodi tuženika, konkretno zakonskog zastupnika Dražena Rovinščaneca kao i svjedoka, npr. Jakšić, Đurašina i dr., da im nije bilo poznato postojanje spomenute Odluke o rasporedu korištenja godišnjeg odmora od 28. siječnja 2022. te da postoje sumnje da je ona sastavljena naknadno, budući da je tužitelj bio u posjedu službenih memoranduma, dokumentacije te pečata Kluba tj. tuženika i nakon prestanka njegovo mandata kao predsjednika Kluba. To iz razloga što iz provedenih dokaza nije s dovoljnom izvjesnošću utvrđeno da bi se radilo o antedatiranoj odluci ili sl., pri čemu se ukazuje da je ista ovjerena pečatom tuženika, dok je sam termin korištenja godišnjeg odmora tužitelja usklađen s citiranom presudom o razvodu braka, vezano za kontakte s mlt. djetetom, i koji način korištenja godišnjeg odmora je u iskazu potvrđivao tužitelj kao i svjedok Dubravka Koretić, te stoga iz svega navedenog po

stajalištu ovoga suda proizlazi zaključak da tuženik nije s uspjehom dokazao neopravdanost izostanka tužitelja s posla, tj. nije dokazao postojanje opravdanog razloga za otkazivanje u smislu čl. 116. st. 1. Zakona o radu (NN, 93/14 i dr.).

20. Vezano za navode tuženika o tome da bi se u slučaju ugovora o radu od 1. svibnja 2020. efektivno radilo o fiktivnom ugovoru tj. da tužitelj uopće nije obavljao poslove domara tj. kućnog majstora odnosno da se radi o ugovoru kojeg je tužitelj sklopio sam sa sobom (s jedne strane kao radnik a s druge strane kao zastupnik poslodavca tj. predsjednik Kluba), valja istaknuti da su takve tvrdnje u suprotnosti sa samim sadržajem Odluke o otkazu, čije pobijanje je predmet ovog postupka, i u kojoj Odluci je jasno naznačeno da je tužitelj s tuženikom sklopio ugovor o radu za predmetno radno mjesto te da te poslove tužitelj i obavlja. Također, opetovano se ukazuje da je prvenstveni razlog izvanrednog otkazivanja tužitelju navodno neopravdano nepristupanje na posao (za što je tijekom ovog postupka utvrđeno da tuženik nije dokazao), a što bi bilo bespredmetno da je tuženik zaista smatrao da ugovor o radu niti ne postoji odnosno da je ništetan, pri čemu i iz priloženog dopisa tuženika od 3. lipnja 2022. (str. 202 spisa) proizlazi da je tuženik već tada bio upoznat s postojanjem predmetnog ugovora.

21. Dakle, samim otkazivanjem ugovora od 1. svibnja 2020. (Odlukom o izvanrednom otkazu od 25. kolovoza 2022.) tuženik je i konvalidirao spomenuti ugovor od 1. svibnja 2020., uključivo i u dijelu koji se odnosi na tijek važenja ugovora (radilo se o ugovoru na određeno vrijeme, za kojeg tužitelj tvrdi da je konvertirao u ugovor na neodređeno vrijeme s obzirom da je poslove nastavio obavljati i nakon 30. travnja 2021.) s obzirom da je tuženik, kako je već rečeno, Odlukom o otkazu od 25. kolovoza 2022. prihvatio i osnažio ugovor o radu tužitelja, u smislu odredbi čl. 324. te 326. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN, 35/05 i dr.), neovisno o načinu sklapanja istog te isteku prvotnog roka važenja (do 30. travnja 2021.). U tom smislu nije utvrđeno da bi postojali razlozi da se po službenoj dužnosti utvrdi ništetnost ugovora od 1. svibnja 2020. (kako npr. iznosi tuženik tijekom postupka – str. 241 spisa, i dr.), uzimajući u obzir, sukladno naprijed iznesenom, radnje konvalidirajućeg karaktera koje je poduzimao tuženik (prvenstveno sam otkaz od 25. kolovoza 2022.).

22. Pritom nisu odlučni navodi tuženika, što u bitnome potvrđuju i njegov zakonski zastupnik Dražen Rovišćanec te naprijed citirani svjedoci, da s jedne strane nemaju saznanja da bi tužitelj uopće obavljao poslove domara te da nisu imali saznanja o postojanju ugovora o radu u tom smislu, kao i da tijekom mandata tužitelja kao predsjednika nisu funkcionirala tijela tuženika sukladno Statutu (navodi se da tužitelj uopće nije sazivao sjednice, što je bio dužan u smislu odredbi Statuta), budući da su članovi tijela tuženika (skupštine, upravnog odbora, nadzornog odbora) po prirodi stvari imali zakonske i statutarne ovlasti upoznati se s radom tadašnjeg predsjednika tuženika (ovdje tužitelja) i bez njegove volje, tako da naknadne tvrdnje da nisu bili upoznati s postupcima tužitelja kao predsjednika (npr. sa sklapanjem ugovora o radu za radno mjesto domar) nisu odlučni za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari, posebno u svijetlu činjenica da Odlukom od 25. kolovoza 2022. sam tuženik priznaje egzistentnost ugovora o radu od 1. svibnja 2020., kojeg onda i otkazuje.

23. Zaključno se ukazuje i da za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari nije odlučan sadržaj kaznene prijave od 25. kolovoza 2022. odnosno rješenja ŽDO-a u Velikoj Gorici od 30. rujna 2025., kojim se određuje provođenje istrage protiv ovdje

tužitelja, budući da je iz citiranog rješenja vidljivo da se predmetna istraga ne odnosi na pitanje sklapanje ugovora o radu za radno mjesto domara već se u bitnome odnosi na sumnju u stjecanje nepripadne materijalne dobiti na štetu tuženika.

24. U tom smislu valjalo je onda usvojiti tužbeni zahtjev u dijelu u kojem se traži utvrđenje nedopuštenosti otkaza ugovora o radu od 25. kolovoza 2022., te posljedično i u dijelu kojim se traži vraćanje na rad. Pritom su neosnovane tvrdnje tuženika o nepravovremenosti tužbe, koja je podnijeta 12. listopada 2022. (vidljivo iz sustava e-Spis), dakle u roku iz čl. 133. Zakona o radu, budući da je iz dokumentacije priložene u spis moguće utvrditi da je tužitelj poštanskim putem dana 29. kolovoza 2022. zaprimio Odluku o otkazu, da bi 12. rujna 2022. izjavio Zahtjev za zaštitu prava, na koji tuženik nije odgovarao, kojim slijedom je onda posljednji dan za podnošenje tužbe bio upravo 12. listopad 2022..

25. Tim slijedom odlučeno je kao pod točkama I. i II. izreke ove presude.

26. Odluka o parničnim troškovima temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku, a u vezi odredbe čl. 155. istog Zakona, u vezi čega punomoćniku tužitelja u skladu s važećom Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika pripada tzv. jednokratna nagrada u visini od 250 bodova, kao i nagrada za sastav podnesaka od 12. travnja 2024., 12. lipnja 2025., 20. siječnja 2026. i 24. travnja 2026., te pristupa na ročišta održana 6. veljače 2025., 15. svibnja 2025., 9. veljače 2026. i 7. svibnja 2026., za svaku radnju u visini od 50 bodova, ukupno 650 bodova, koji pomnoženi s vrijednošću boda od 2,00 eur daju iznos od 1.300,00 eur, tj. uz uvećanje za PDV od 25% (325,00 eur) iznos od 1.625,00 eur, koliko je onda s naslova nadoknade parničnih troškova tuženik dužan isplatiti tužitelju, budući da je tužitelj u cijelosti uspio u ovoj parnici, dok tim slijedom tuženik nema pravo na nadoknadu parničnih troškova.

27. Tijek zakonske zatezne kamate na dosuđene parnične troškove temelji se na odredbi čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona (NN, 112/12 i dr.).

28. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom III. izreke ove presude.

Zagreb, 12. lipnja 2026.

Sudac:
Domagoj Franjo Frntić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u pisanom obliku putem ovog suda u pet (5) istovjetnih primjeraka u roku od petnaest (15) dana, a o žalbi odlučuje nadležan Županijski sud.

DNA:

- punomoćniku tužitelja
- punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-30889-5d2dc**

Kontrolni broj: **0d498-eb95e-a8d63**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.